

[Ole Vig Jensen]

ger mere eller mindre offentlig støtte. Det sidste er aldeles utilfredsstillende.

I den forbindelse vil jeg godt nævne det, som fru Mimi Stilling Jakobsen var fremme med, nemlig at der også på andre enkeltområder, f.eks. omkring isolering, EDB-uddannelse osv., er ønsker, som formentlig meget hurtigt kunne imødekommes med henblik på at give plads til unge.

Jeg tror specielt, at der på jordbrugsuddannelsernes område ligger en række uudnyttede muligheder, hvis vi vil interessere os for den sag også, og det mener jeg vi skal gøre. I øvrigt er det jo overvejelser, der indgår i det, man i øjeblikket bestræber sig på at nå frem til, nemlig en samlet løsning af landbrugets problemer, herunder også uddannelsesforholdene.

Jeg må også sige om det offentliges forpligtelse til at etablere lære- og praktikpladser, at her synes jeg det offentlige har svigtet, selv om vi nok må sige, at der er gjort en ekstraordinær indsats inden for det sidste års tid. Men jeg vil godt henvise til, at i alt for lang tid har såvel DSB som post- og telegrafvæsenet været uvirksomme på området. Der ligger mange muligheder på disse to felter for at ansætte unge i arbejds- eller uddannelsesforhold, som måske i virkeligheden er særlig gode tilbud til grupper af unge, som ikke vil gå ind i en lidt længere og mere forpligtende uddannelse. Jeg synes, det meget langt gælder for os, at vi i det offentlige må feje for egen dør, før vi går ud og stiller mere barske krav til det private erhvervsliv.

Må jeg afsluttende sige om den debat, der har været om mesterlæren kontra EFG, og som jo ikke er ny, men er kendt i salen her, at den må vi nok under alle omstændigheder vende tilbage til. Jeg vil imidlertid henstille til undervisningsministeren, at de muligheder, der ligger i også at udnytte mesterlæren, udnyttes fuldt ud. Jeg mener, at mesterlæren har nogle kvaliteter, som netop imødekommer behovet hos særlige grupper af unge, som ellers ville have vanskeligt ved at komme i gang med en egentlig uddannelse. Det er noget, jeg har sagt fra talerstolen her før, og det er noget af det, jeg mener, vi må gøre os overvejelser om, hvis vi på et tidspunkt skal nå frem til en enhedsuddannelse på det erhvervsfaglige område.

Vi har jo talt meget om, at de bedste kvaliteter, der var i såvel mesterlæren som EFG-

uddannelsen, måtte vi kunne forene på en fornuftig måde i en fælles uddannelsesretning, men så længe vi ikke hverken har taget debatten eller truffet beslutninger, synes jeg, det er vigtigt, at vi udnytter enhver mulighed, også på mesterlærens område, for at give unge mulighed for at komme ind i et uddannelsesforhold. Det skal være min opfordring til ministeren, at hun er opmærksom også på dette forhold i de videre anstrengelser.

Tinning (VS):

Hvis man ikke vidste bedre, skulle man tro, at det er de mange forældede og bureaukratiske regler, som i høj grad forhindrer unge i at få lære- eller praktikpladser. Det er jo rigtigt, at der har været nogle artikler i dagspressen, især i Berlingske Tidende, som har hevet nogle eksempler på et uantageligt bureaukrati frem, men nu er det ikke sådan, at fordi der står et eller andet i Berlingske Tidende, har vi fundet grundlag for en forespørgselsdebat, eller rettere, det har vi måske nok alligevel.

I den omtalte AIM-rapport har man forsøgt sig med en lidt mere omfattende undersøgelse end de par eksempler, som man har kunnet finde i dagspressen, og prøvet at spørge en række arbejdsgivere, hvad grunden egentlig er til, at man ikke vil ansætte EFG-elever eller lærlinge. Og så er man kommet med 11 forskellige forslag om, hvad grunde- ne kunne være, og bedt arbejdsgiverne om at nævne den vigtigste grund, den næstvigtigste grund osv., alle 11 forslag igennem.

Der er 2 grunde her, som kunne lede tanker hen på det, der har foranlediget denne forespørgsel. Den ene er, at der er for meget papirarbejde, og den anden er, at godkendelsen er alt for besværlig. Når man så kigger på rangordningen, så ligger de som nr. 7-10, uanset om man ser tingene som en helhed, eller man - det har man nemlig også forsøgt - deler op efter virksomhedernes størrelse. Man har forsøgt at dele op efter brancher, og man har forsøgt at dele op geografisk, men uanset hvordan man end vender og drejer det, er det altså forholdsvis klart, at det i virkeligheden ikke er her, det afgørende problem ligger; det er klart, at der er et problem, men det er ikke det store problem. Det er heller ikke her, vi overhovedet kan finde nogen af hovedårsagerne til, at mange unge